INFERNUL

Carmen Gigartu

"Cine dintre voi e fără păcat să arunce primul cu piat ra."

Era o dimineata geroasa de decembrie, iar Madalina mergea cu pasi grabiti spre Catedrala. Era inalta, blonda, subtirica, imbracata cu un palton negru care-i scotea in evidenta silueta, iar peste parul lung prins in coc avea un sal alb de casmir. O urmaresc cu privirea si nu-mi vine a crede vazand-o cum intra in Biserica cu capul plecat . Se aseaza in fata icoanei Maicii Domnului si incepe sa planga. Cateva batrane in spatele ei isi dau ghionturi si zambesc ironic una la alta . Femeia isi face semnul crucii, saruta icoana plangand, dupa
care se duce si ingenuncheaza la icoana Mantuitorului. Cand se ridica ma zareste. Ii zambesc si plecam impreuna .

_ Ma bucur sa te vad aici, Madalina.

_ M-am gandit mult la ce mi-ati spus si am luat hotararea sa nu mai fac ceea ce am facut. Va rog sa ma credeti, am facut-o pentru bani, nu aveam cu ce sa-mi cresc fetitele.

_Stai linistita. Nu te condamn. Dar vezi cum te privesc si te trateaza toti.

_Se uita la mine de parca as avea ciuma. Si-n biserica am auzit niste babe in spatele meu cum radeau. Dar nimeni nu stie prin ce am trecut. Toti ma condamna si ma judeca, dar nu au dreptate. Sunteti singura persoana care m-a crezut si careia i s-a facut mila de mine. V-am vazut cum v-au dat lacrimile, cand v-am povestit prin ce am trecut. Decat sa fii prostituata ca mine, mai bine moarta. Dar am supraveituit si am rabdat de dragul fetitelor mele.

Lacrimile-i curg continuu. Incerc sa o linistesc.

_Daca mi-as gasi un loc de munca, unde sa castig si eu cativa banuti ....si incepe sa planga in hohote.

O mila imensa pune stapanire pe mine si o imbratisez. Si eu eram una din persoanele care o judecasera destul de aspru, dar acum imi doream din tot sufletul sa o ajut, dar nu stiam cum.

Dupa ce se linisteste imi spune:

_Nu stiu cum o fi iadul in lumea cealalta, dar eu l-am cunoscut aici. Privind la chipurile barbatilor astora de pe strada ati zice ca sunt oameni cumsecade, dar multi nu sunt. Sunt animale, diavoli, va spun eu, care am cunoscut destui. Uneori, sa ma iertati pentru ce spun, dar daca as fi avut putere pe unii i-as fi ucis cu mana mea.

_Cred ca ai trecut intr-adevar prin clipe foarte grele de vorbesti asa.

_Au fost momente ingrozitoare. Imi era scarba de mine si stiam ca puteam sa ma spal cu toata apa din lume dar, in realitate nimic nu mai ma putea curata. Eram privita ca un obiect, care nu are suflet, inima sau minte.

_Cand a inceput totul? Te cunosc de cand erai eleva la liceu si pe atunci erai un copil cuminte, la locul tau. Stiu ca mama ta a murit de cancer de col uterin cand erai in ultimul an .
_Dupa ce mama s-a dus, am ramas singura, a nimanui. Tata s-a despartit de mama cand a aflat ca este bolnava si s-a recasatorit cu alta femeie din sat de la noi, si nu la interesat persoana mea. M-au ajutat cu bani fratii lui mama. Intre timp l-am cunoscut pe Bogdan, sotul meu. Totul a fost bine la inceput. Am nascut gemenele, ne intelegeam bine, dar a ramas fara slujba si a plecat la munca in Spania. La inceput imi trimitea ceva bani, cat de cat pentru a putea supravietui, dar dupa sase luni m-a sunat si mi-a spus ca vrea sa divorteze, fiindca el si-a gasit pe altcineva acolo.
Am fost disperata, nu stiam incotro sa o iau. Am apelat la socrii mei sa ma ajute, nu pe mine, ci pe fete.
Dar au zis ca sunt saraci si nu au cu ce. Sa-l dau in judecata pentru pensie alimentara pe baiatul lor.
Cand veneam de la socrii m-am intalnit pe strada cu Lenuta, o fosta colega de liceu careia i-am povestit ce-am patit si am rugat-o sa-mi gaseasca si mie ceva de lucru.
"Unde lucrez are nevoie de fete frumoase ca tine. " imi zice Laura si ma duce la patronul barului de pe strada Crizantemelor.
_Cred ca-l cunosc. Nu este cel despre care se vorbeste ca a fost campion la culturism ?
_Nu a fost campion, aceasta e porecla lui. Cand am ajuns la el, iar Laura i-a spus ca vreau un loc de munca, m-a privit insistent si o intreaba:" l-ai spus despre ce este vorba?"
"Nu, nu i-am zis, cred ca ar prefera ceva cinstit."
"Pai la cum arata o sa castige frumusel si ce si aia nu e tot munca?"
Dupa care se adreseaza mie:"Papusa, tu in cinci minute poti sa castigi cat o amarata intr-o luna. Nu trebuie decat sa zambesti, sa fii supusa si sa-ti desfaci picioarele. De nu-ti place vreun tip inchizi ochii si te gandesti la banii pe care-i ei. El isi face treaba si tu iti iei banii. Cinci minute nu mori. Clienti iti dau eu, dar trebuie sa-mi dai si mie un comision din ce castigi, fiindca hotelul eu il platesc. Alta oferta nu am. Si sa nu zici ca sunt baiat rau te si angajez, cu numele, la mine la bar, dar trebuie sa-mi dai banii pentru ceea ce platesc pentru tine ca sa-ti mearga vechimea, iar tu ai inteles ce trebuie sa faci. Ce zici? Batem palma?"
Eram foarte surprinsa de ceea ce-mi spunea si o privesc pe Laura. Ea se uita la mine si-mi zice strambandu-se: "Si eu tot asta fac. Nu ai unde sa gasesti de lucru in oraselul nostru. Stii prea bine ca toate fabricile s-au inchis, si au ajuns acum niste ruine. Am cautat peste tot, dar nimic. Muream de foame si "Campionul" mi-a dat "slujba" asta. Eu nu-ti zic nimic, faci cum crezi."
Patronul incepe sa-mi explice ce inseamna"meseria" aceasta cand pe usa intra un barbat cu un lant de aur gros la gat, ochelari de soare, tricou negru si pantaloni din piele.
O ia pe Laura de mijloc si o saruta pe gat spunandu-i:" Ce faci papusa? Mergi cu mine?"

Patronul ii zice: "Cristi, am marfa noua, nu vrei sa o incerci si sa o initiezi tu in meseria asta? Ai fi primul ei client. Si asa a inceput totul.
_Te-am vazut de multe ori cum intrai cu barbati in hotel.
_Da, acolo avea patronul o camera. Majoritatea erau prieteni, cunoscuti de ai lui, oameni cu bani, dar plini de vicii si cu obiceiuri ciudate si dubioase.
_Laura mai lucreaza cu tine?
_Nu, ea a plecat acum un an in Anglia. O fi omorat-o vreun nebun pe acolo.
_De ce crezi asta?
_Pai daca era bine, imi da un semn de viata. Nu avea nici ea pe nimeni, la fel ca si mine.
_Dar pe Simona o stii? Nu am mai vazut-o prin oras? Si ea se ocupa tot cu....
_Da, o cunosc. Dar credeti ca este cineva in oraselul asta sa nu o cunoasca? Ea a fost prima care a lucrat pe cont propriu. A fost plecata un an in Turcia. A lucrat intr-un bordel unde avea cate 10, 15 barbati pe zi. A venit plina de aur si si-a cumparat un apartament pe care l-a aranjat destul de frumos.Dar fratele ei, un nenorocit, a imbatat-o, altii spun ca a drogat-o si a pus-o sa semneze niste acte prin care ii vindea lui locuinta. Asa ca i-a luat apartamentul si a aruncat-o in strada. Si-a gasit o gazda ,dar s-a apucat rau de baut. Nu am condamnat-o, fiindca nu este usor sa-i suporti pe toti nenorocitii astia. Lumea ne condamna pe noi, dar pe mizerabilii care vin la noi si ne platesc nu-i condamna nimeni.
O stiti cat de frumoasa era, dar la 35 de ani ajunsese sa arate ca una de55. Se ingrasase si mergea leganandu-se ca o rata pe tocurile alea foarte inalte si cu fusta scurta pana la fund de i se vedeau si chilotii. Se rujea si se machia foarte strident, vrand sa acopere cearcanele, incat uneori parea un clovn.
Barbatii prefera tinere pana in 22 de ani. Ea in ultimul timp pescuia doar batrani.
_Eu cand am zarit-o ultima oara, acum 5 ani, era cu un batranel care se sprijinea intr-un ciomag. De atunci nu mai vazut-o.
_Sarmana! Au gasit-o acum o saptamana moarta cu o sticla de vodka langa ea. Infernul ei a luat sfarsit.
_Dar pe Gabriela o cunosti? E o tigancusa tare frumusica in jur de 17-18 ani.
_Le stiu pe toate. Ea isi racola majoritatea clientilor din barul de la piata.
_Da, acolo am vazut-o si eu. Era in fata barului cu un baiat si se targuiau.
.Ea cerea un pret, el ii spunea mai putin. O stiu de cand avea 5 ani. Imi amintesc cum venea la mine la usa si zicea:"Tanti, nu ai sa-mi dai si mie ceva de mancare ca mi-e foame"
A crescut si a trait din cersit. Acum numai cerseste pentru ea si fratii ei mai mici, pentru ca a gasit un mijloc de a-si castiga existenta. Isi vinde singurul lucru pe care-l are, corpul ei.
_Nu si-l mai vinde. S-a inecat in Olt. S-a sinucis pentru ca nu mai suporta acest infern.
Avea doar 17 ani. Si pentru ea infernul s-a sfarsit.
Fara sa vreau o lacrima imi curge pe obraz. De as fi incercat vreodata sa stau de vorba cu ea....
Ma simteam vinovata ca nu am incercat, iar acum era prea tarziu. Cand trecea pe langa mine mereu ma saluta si ma gandeam ca nu e intotdeauna adevarat ceea ce

repeta de multe ori bunicul: "Cu o bucata de paine am hranit un om si un caine. Cainele ma recunoaste, omul nu mai ma cunoaste." Ea ma tinuse minte. Iar eu am trecut nepasatoare si indiferenta pe langa ea, fara sa ma gandesc ca un cuvant de al meu ar fi putut sa-i schimbe destinul.

.....

Viata Madalinei s-a schimbat. Azi are un loc de munca decent, isi creste fetele frumos si nu vrea sa-si mai aminteasca de infernul prin care a trecut. Bogdan trimite fetelor bani , le-a luat in vacante in Spania si relatia lor este destul de buna. Madalina isi gasise si un partener, dar se pare ca barbatul nu a putut sa-i uite si sa-i ierte trecutul.

N-o mai intalnise , asa ca avea emotii: oare o s-o recunoasca? Sigur, ii vazuse niste poze, dar cat de fidela poate fi o poza si cat de usor iti este sa recunosti pe cineva doar in felul asta? Temerile i se spulberara pe loc in momentul in care ea ii aparu in raza vizuala. Avea aceeasi figura deschisa si aceleasi buze carnoase de care se indragostise pe vremea cand nici macar nu stia prea bine ce este dragostea. 'Eh, parca acum stiu mai mult decat atunci', isi zise el privind-o cu nesat.

- Buna!

- Buna!

Atat apucara sa-si spuna, caci in clipa urmatoare erau deja unul in bratele celuilalt. Simtea cum inima ii bate de parca ar vrea sa-i sparga pieptul. 'O fi de la hipertensiune, sau o fi chiar dragoste?' , se intreba el in cunoscutu-i stil malitios. Visase de mii de ori clipa aceasta, iar acum, ca se intampla de adevaratelea, parca nu-i venea sa creada ca poate fi reala. Ii venea sa se ciupeasca pentru a se convinge ca nu viseza, dar manile ii erau prea ocupate cu mangaierea corpului ei.

Intr-un final se desprinsera unul din bratele celuilalt si intrara in masina. Ar fi vrut s-o aiba acolo, pe loc, dar nu indraznea. Porni masina si se opri la primul hotel pe care-l intalni. Facea totul mecanic, fara sa scoata o vorba, fara macar s-o intrebe daca si ea isi doreste acest lucru. De altfel, nici nu putea exista vreo indoiala. Comunicau si se intelegeau telepatic, fara sa rosteasca prea multe cuvinte.

Completa la repezeala formularul dat de receptioner, lua cheia si pornira spre camera. Era o camera modesta, dar avea tot confortul necesar si, cel mai important lucru, un pat destul de incapator.

Nici nu inchisese bine usa ca ea i se si aruncase din nou in brate. Acum era altceva: nu mai erau in strada, niciun ochi iscoditor nu-i putea vedea asa incat mangaierile lui devenira din ce in ce mai insistente. Ii cauta sanii si avu marea bucurie de a-i atinge pentru prima data. Sanii ei erau in acelasi timp molateci, dar si fermi. Ii veni brusc dorinta de a-i saruta si-si apropie buzele de sanul rebel. Il simti la fel de dornic de a fi

sarutat, asa ca-l prinse tandru intre buze . Ea gemea incetisor si-i cuprinse capul intre palme apasandu-i si mai tare buzele pe san. Mainile lui ii explorau tot corpul si, incetul cu incetul i-l elibera de restul hainelor. Acum era complet goala, asa cum Eva fusese candva. De obicei era pudica, dar acum simtea ca vrea sa fie cu totul altfel. Simtea ca vrea sa se ofere asa cum n-o facuse niciodata in viata. Simtea ca vrea sa fie asa cum nimeni n-o cunoscuse. Nu ca o prostituata! Prostituata face totul pentru bani. Ea simtea ca vrea sa i se ofere lui si numai lui, in toata splendoarea si cu toata dragostea de care era capabila. Il dezbraca fara prea mare greutate, apoi se intinse pe pat. El o admira tacut, apoi .....

Asa isi imagina Marcel intalnirea cu Alina. Ceea ce este ciudat, ca ceva asemanator isi imaginase si ea cu cativa ani in urma si de aceea refuzase sa-l vada. Stia ca nu va rezista si ii va pica in brate. Acum stie ca de-l va vedea va incepe sa planga. Acea dorinta nebuna care o mai necajeste din cand in cand o va putea inabusi? A vrut sa scape de acest sentiment, de aceasta iubire care a chinuit-o ani de-a randul, incat a ajuns sa creada ca este o obsesie bolnavicioasa. A facut tot ce i-a stat in putinta si tot ceea ce omeneste e posibil pentru a-l indeparta din inima ei, dar se pare ca totul a fost in zadar. A coborat in abisurile interioare vrand sa se autocunoasca, sa-si cunoasca psihicul, defectele si calitatile. Stie ca nu va fi in stare niciodata sa-si desfaca picioarele si sa se tavaleasca intr-o camera de hotel, chiar daca il iubeste la nebunie. Daca ar face acest lucru ar avea mustrari de constiinta atat de mari, incat ar innebuni. Nu ar suporta sa-l aiba pentru cinci minute in bratele ei si dupa aceea el sa dispara. E constienta ca nu ar mai putea sa traiasca nici macar o secunda fara el. Iubirea ei e asemanatoare cu aceea a lui Theano pentru Pitagora.

Aceasta preoteasa s-a dus intr-o zi si a ingenuncheat in fata lui Pitagora rugand-o sa o elibereze de o iubire imposibila si nefericita care-i mistuia sufletul si trupul. Tot o iubire imposibila si nefericita ii mistiue si ei sufletul si trupul, la fel ca lui Theano. Dar el nu e Pitagora si ea nu e Theano.

Fiecare om simte si iubeste in felul lui.

Poate ca el niciodata nu-i va atinge sanii ei mici ca niste mere si nici nu-i va saruta vreodata buzele, dar ea mereu il va iubi si-l va adora ca pe un zeu. Nu e el zeul inimii ei?

E o fiinta slaba, care nu are taria, intelepciunea si vointa lui Budha.

Sa nu doresti, ca dorinta e izvorul suferintei spunea el. Poate ca de aceea a suferit ea atat, ca a dorit prea mult .....

Uneori, viseaza si se pierde in lumea viselor si a iluziilor, adorand acea lume pe care poate sa o creeze mintea ei.

Ce viseaza? Numai ea stie si nu va spune nimanui, nici macar zeului inimii ei.

Crede in puterea dragostei, cauta adevarul, asteapta rabdatoare si nadajduieste la armonie, lumina si iubire.

Stie ca sufletele amandorura sunt create din praf de pulbere de stele, care intr-o zi, candva, se vor intoarce inapoi printre stele la adevarata lor casa.

Dar acum, aici, pe Pamant, intre ei universul a interpus un obstacol obscur, un adevarat val.
Oare cata arta si cunoastere le trebuie sa rupa acest val ?
El ar trebui sa fie puterea ei, iar ea iubirea si protectia lui, dar.....
Gandul lui e rosu, activ, excentric, agresiv, si eprima dorinta, excitabilitate, erotism. E presarat cu multe pete portocalii aratand entuziasm, veselie,uneori sarcasm si dorinta sexuala.
In schimb, gandul ei este verde, pasiv, incapatanat, greu abordabil, dar curios, drept, care se autoevalueaza in permanenta si vrea siguranta. E presarat cu sfere albastre calme, odihnitoare, linistitoare, aratand ca-i place seriozitatea, tandretea, profunzimea trairilor si a sentimentelor.
Uneori gandurile lui o atrag, alteori o indeparteaza provocandu-i cand tristete, melencolie, cand optimism.
Prin gandurile ei verzi cu sfere albastre se vad si cateva puncte minuscule negre care o duc spre retinere, uneori spre furie si alteori chiar spre despartire.
Prin gandurile amandorura se vad si pete mari de culoare alba semn ca doresc pace, impacare, liniste, inocenta, puritate, virtute.
Oare ce va iesi din acest amalgam de culori? Va iesi un tablou frumos sau o caricatura, un rebut, care trebuie aruncat la gunoi?
Mintile lor sunt capabile sa creeze frumosul, sublimul, sau uratul, grotescul ?
Oare ce culori ar trebui sa predomine in mintea, spiritul si sufletul lor pentru a fi doar benefici?
Eu ca povestitor le-as spune sa nu uite niciodata ca ale lor ganduri sunt niste fiinte vii, tare jucause si frumos colorate in toate nuantele posibile.
Intre oamenii care se iubesc exista o magie a iubirii, magnetism, culoare, muzica, senzatie, fericire.
Dar ei se iubesc?
Sau e doar un joc de-a soarecele si pisica?
Culorile iubirii sunt vii, stralucitoare, invaluie si seduc. Energiile celor care se iubesc se impletesc, se mangaie, se imbratiseaza, se contopesc ca in fotogafiile lui Kirlian.
Energiile lor par mai mult paralele. El vrea sex, iar ea vrea iubire, incat, eu ca simplu observator ma intreb:"E dragoste sau nu?"
Alina trece prin momente foarte grele. Sufletul ei este trist si plin de spaima. Lacrimile nu i se mai usuca pe obraji gandindu-se .....
Isi impune sa gandeasca pozitiv. Trebuie sa fie tare.Stie ca nimic nu se desfasoara la intamplare, ca totul este programat.
E mica, slaba si cu privirea pierduta. Isi indreapta privirea spre cer. Stie ca singurul care o poate ajuta este doar Dumnezeu. Nu mai asteapta nimic de la nimeni si oricum nimeni nu ar putea sa o ajute cu ceva, in afara de cel de sus.
Pentru ea lucrurile sunt destul de clare. Singura trebuie sa lupte cu toate vicisitudinile vietii. Isi sterge lacrimile si se roaga:" Doamne,da-mi putere! Nu inteleg planul tau, sau poate banuiesc ceva si sper ca intr-un final sa fie totul bine."
Stia ca ceea ce i se intampla acum, era programat sa se intample. De cand se stie a avut premonitii. Si intamplarea a facut sa viseze cu ceva timp in urma o scena. Cand s-a trezit si-a spus:"Nu trebuie sa ma ingrijorez.A fost doar un vis".

Dar acum, cand acel vis e pe cale sa se implineasca, simte ca vrea sa moara. Va rezista ? Si, totusi, cand a mai avut o mare suparare, o voce in vis i-a spus" Nu trebuie sa fii trista, asa trebuia sa se intample. Cei care sunt ai Lui trebuie insemnati. " Si a fost insemnat.
Acum stie ca va urma calvarul vietii ei.

Uneori viata omului pe aceasta planeta este un adevarat Infern. Nu mai este nevoie sa coboram in Infernul lui Dante si sa citim inscriptia de deasupra portii :
"Prin mine mergi la cuibul intristarii,
prin mine mergi la vesnic plans fierbinte,
prin mine mergi la neamul dat pierzarii", fiindca Infernul pentru multi este aici, in aceasta lume, in care venim, traim, iubim si murim. Si Purgatoriul este tot langa noi. Nenumarati oameni sufera si prin suferinta se purifica.
Dar o fi om care sa nu viseze sa ajunga in Paradis? Cum Dante isi imagina ca e condus in Paradis de iubita sa Beatrice, asa si Alina viseaza uneori ca ajunge in Paradis alaturi de el si strabat impreuna cele noua ceruri, intalnindu-se in drumul lor cu spiritele vesnic indragostite si intelepte, care au luptat pentru credinta, dreptate, iubire si adevar.
Viseaza ca se tin de mana si contempla impreuna fluviul de lumina si energie divina.
“Vazui un fluviu de lumina clara, incandescent, cu maluri
smaltuite de-o vesnica si dulce primavara.
Si din adanc tasneau scantei menite sa cada printre flori precum
rubine, de aur si argint imprejmuite.
Ca bete de miresme si lumine
se scufundau si dintre unde-n urma
se revarsau alte scantei divine.”

Orice om, în virtutea faptului că este om, trebuie să facă alegerea între Dumnezeu sau sine însuşi. Şi fiecare om a făcut alegerea între cele două căi, pentru că noi suntem ceea ce alegem. Şi prin alegerea noastră arătăm preferinta noastră pentru o împărăţie sau pentru alta: pentru impărăţia lui Dumnezeu sau pentru împărăţia Sinelui. (Eugene Rose)

Alina a ales imparatia lui Dumnezeu, dar il vrea si pe Marcel in imparatia Lui. Oare greseste ca-l doreste? Nu crede. Ea ar vrea ca toti oamenii sa fie in bratele fericirii si iubirii. E genul de om care oricand poate renunta, se poate sacrifica pe ea pentru binele celorlalti. Ea ii multumeste Cerului pentru simplu fapt ca el exista si atat. Stie ca e iubire si nu mai ascunde acest lucru. Nu are niciun sens. Poate ca va ramane doar cu visul ei de iubire, fiindca realitatea e cruda si mizerabila, un adevarat infern.Dar nimeni nu-i poate lua visele. Nimeni nu o poate impiedica sa viseze. E singurul lucru care-l mai are si care o mentine pe linia de plutire. Se amageste singura, traind intr-o lume plina de vise. Adora sa viseze, fiindca, in acea lume nimeni nu-i frange aripile, nimeni nu-i raneste sufletul. Acolo zboara printre valuri de energie, lumina si iubire, se joaca cu culorile curcubeului, atinge soarele si luna, imbratiseaza cu dragostea ei stelele si intreg universul.

E doar o samanta de iubire pe care cerul a aruncat-o pe pamant. Vrea sa creasca, sa infloreasca, sa rodeasca, dar totul se impotriveste si ea se incapataneaza sa supravietuiasaca in infernul materiei care o sufoca.

A cazut pe un pamant neroditor. Cand a rasarit a fost inconjurata de buruieni si maracini. Firicelul subtire care rasarise, tindea spre soare, spre lumina, dar buruienile din jurul ei erau prea mari si nu lasau lumina soarelui sa ajunga la ea. Asa, ca a ramas, un fir plapand, firav, care la cea mai mica adiere a vantului parea ca se va frange. Nu s-a frant, in ciuda ploilor si furtunilor care au trecut peste ea. Cand tot timpul intalnesti obstacole, greutati, inveti sa supravietuisti, sa lupti.
Adevarul este ca nu s-a asteptat la nimic bun cand Marcel a reaparut in viata ei. In anii cand el a disparut, ea l-a urmarit de la distanta si a inceput sa-l cunoasca. Asa, ca asteptari de la el chiar nu mai avea si nici nu mai are. Stie ca totul e doar un joc si nimic mai mult, dar asta nu o impiedica sa iubeasca si pe cei care-i vor raul . Stie ca singura ei arma e doar iubirea . Oare iubirea ei va reusi sa infranga, sa invinga raul?
O voce interioara ii spune:"Eu te iubesc, draga mea. Am fost cu tine de la inceputul inceputului si voi fi cu tine o eternitate. Ai incredere in mine. Ai incredere in iubirea mea.
Dragostea mea iti va da forta si putere. Te iubesc, chiar daca nu ma vezi, nu ma auzi, nu ma simti. Eu sunt ascuns in tine, in spiritul tau. Eu sunt iubirea. Ai incredere in mine, dragostea mea. Te iubesc".
Ceea ce intuiam era adevarat. Aceea a fost utima palpaire a stelei iubirii celor doi, care a mai stralucit o clipa ,in agonia ei, pana sa-si dea duhul. Iubirile mari, frumoase, in realitate, nu exista. Traim si ne hranim, doar cu iluzii desarte. Speri ca intr-o zi, de undeva, va apare cineva si te va face fericita. Baliverne! Nimeni nu te va face fericita. Fericirea si iubirea e in interiorul tau si nu in exterior. Cu cat cauti mai mult in exterior, cu atat de indepartezi de tine, de esenta ta. Cand treci prin astfel de momente, ca Alina, cand constientizezi adevarul, incepi sa le dai dreptate marilor maestrii. Da, asculta-ti vocea interioara care-ti sopteste: "Eu sunt iubirea. Eu sunt fericirea.Si sunt aici in interiorul tau. Cauta-ma si ma vei gasi."
Dar noi vrem mai mult. Vrem o imbratisare, un umar pe care sa plangem, o strangere de mana si cautam mereu in exterior, chiar daca vocea interioara striga:"Sunt aici cu tine si te iubesc tare mult."
O privesc si ma intreb de ce nu plange ?
Parca intuidu-mi intrebarea imi spune: "Nu mai am lacrimi. Lacrimile au secat. Adevarul e ca intuiam si eu ca nu e iubire, ca nu e dragoste. Totul s-a sfarsit. Azi, dragostea noastra a murit. Adevarul a fost spus.Ii doresc sa fie fericit cu oricine doreste, fiindca, atunci cand el este fericit si eu sunt."
Auzind-o ce spune nu pot sa nu zambesc si o sarut pe frunte soptindu-i: "Importanta e iubirea ta si sa nu uiti asta niciodata, draga mea. Omul cand cauta iubirea, il cauta pe Dumnezeu."

Alina a acceptat realitatea destul de bine. Isi spune ca nu are timp de pierdut cu analize si desfacerea firului in patru. Oricum nu mai are nici un rost.Totul s-a dus si e foarte bine ca lucrurile s-au lamurit. In concluzie, cele doua zile de concediu medical i-au fost benefice pentru rezolvarea problemei de suflet ce o macina de mult timp. Acum a venit timpul sa se concentreze asupra altor probleme. Ceva se sfarseste si altceva incepe. A pierdut destul timp alergand dupa iluzii, in loc sa aiba ca scop comuniunea cu Dumnezeu. In loc sa caute Imparatia Cerurilor, ea a fost concentrata asupra lumii si acum a primit rasplata..
A avut dorinte, si-a facut iluzii si uite cu ce s-a ales.
Luna stralucea pe cerul intunecat, iar Alina se indrepta spre casa. Era palida, obosita si mergea incet intrebandu-se: "Omul a fost creat pentru a fi sclav? Incep sa cred ca Pamantul e un fel de inchisoare. Am venit aici pentru a-mi ispasi cine stie ce pedeapsa ? Am fost cumva vreun spirit rebel, iar acum imi primesc "rasplata" traind pe Terra?"
Zambeste privind cerul si spune: "Oricat de frumoase ar fi stelele pe cer si oricat de tare ar straluci Luna, fara tine ma simt ca in Infern."
"Te tin mereu imbratisat in inima mea si te sarut cu mii de ganduri azurii . Te vad printre stele cum imi zambesti si ma minunez de miracolul pe care Dumnezeu l-a creat si pe care eu il iubesc. Chiar de nu-ti pot privi ochii, nu pot sa-ti aud vocea, tu esti mereu in gandul, sufletul si inima mea. Cu gandul meu te imbratisez si-ti presar flori de dor peste fruntea ingandurata. Ma joc cu parul tau si ca un copil vreau sa ma rasfeti si sa ma saruti pe frunte, iar eu cu ulei de trandafir ti-as unge bratele si dansand pe ritmuri orientale m-as ascunde dupa voaluri si ti-as spune incetisor: Te iubesc, dragul meu. ".
Rade singura de ce-i trece prin cap.
"Da, de ce sa ma plang, cand imi pot creea singura un vis? Chiar daca tu in realitate nu esti, cine ma poate impiedica sa nu visez la tine? Cine ma poate impiedica sa te strang in brate, in visele mele? Nimeni."
Eu o privesc ingandurata si ma intreb daca acea stare euforica a ei nu vine de la medicamentul cu opiu pe care tocmai l-a luat?
Privind-o pe Alina ma gandesc ca de multe ori se intampla ca atunci cand esti dezamagit, slab si neputincios sa te refugiezi in alcool, droguri,....
Cati oameni sunt, care nu fac fata realitatii si cad prada unui viciu sau altul. E mult pana incepi si dupa aceea nu te mai poti opri.
Imi aduc aminte de Izabela o femeie de 35 de ani, frumoasa, chiar cocheta, de la care cumparam cartofi. Cand ma duceam in piata ea era la prima masa cu o fata zambitoare. Intr-o dimineata cand am deschis fereastra nu mare mi-a fost mirarea

cand am vazut-o in fata blocului uitandu-se in toate partile si dupa ce s-a asigurat ca nu o vede nimeni s-a indreptat spre un arbust si a inceput sa cotrobaie pe acolo. Am ramas incremenita urmarind-o cu privirea. A scos o sticla ce parea a fi de bere, s-a uitat iar in toate partile, a baut continutul si a aruncat sticla pe iarba. In fiece zi venea si isi ascundea provizii de alcool printre tufisuri, dupa care le consuma cand avea chef.
Intr-o zi cand m-am dus in piata pe masa ei ardea o lumanare. Femeia murise de ciroza. Sotul ei o parasise pentru alta, iar ea de durere se refugiase in alcool. Bea sa uite de durere.
Cati oameni nu fac acest lucru? Nefericirea, durerea, tristetea ii imping in prapastiile viciilor.
Am cunoscut cu multi ani in urma o femeie foarte tanara, mica, slaba, mama a unei fetite de 2 anisori care si-a prins barbatul cu alta. Si ce si-a zis:"Lasa ca o sa-i platesc eu."
S-a dus la bar unde a cunoscut un inginer si a avut o relatie cu acesta cam in jur de trei luni. Dupa care l-a cunoscut si pe prietenul lui si asa a inceput sa umble din barbat in barbat. Imi povestea fara jena toate aventurile ei, de parca ceea ce a facut era de fala. Uimita de atitudinea pe care o avea, nu m-am putut abtine sa nu-i spun ca greseste, ca oricand se poate imbolnavi. Ea m-a privit cu superioritate si-mi zice:" Dumnezeu mi-a dat-o sa o dau si nu sa ma duc cu ea in rai".
I-am spus ca trebuie sa se duca la un psiholog, sa se trezeasca, sa constientizeze prapastia in care a cazut.
Am intrebat-o :"De ce faci lucrul acesta?Nu-ti ajung banii? Indivizii astia te platesc?"
Ea imi raspunde: "Dar ce eu sunt prostituata sa o fac pentru bani? O fac pentru distractie. Ne intalnim, ne plimbam, mergem la restaurant sau la bar, dupa care urmeaza o partida de amor firbinte. E distractiv."
I-am zis: "Eu cred ca esti mult mai rau decat o prostituata. De multe ori femeile prostituate o fac ca sa-si intretina familiile, dar tu cred ca esti chiar bolnava."
De atunci au trecut ani buni si nu am mai stiut nimic de ea, iar azi am aflat ca a murit de sida.
Ceea ce mi s-a parut foarte ciudat e ca in aparenta parea ca are o casnicie fericita. Si am intrebat-o, cum? Imi zice:"Am facut un pact cu sotul meu de dragul fetitei noastre. Stam impreuna, ne comportam ca o familie normala, ca fetita sa nu sufere, sa nu fie traumatizata, dar fiecare e liber sa faca ce vrea cu viata lui. Noi doi nu mai avem relatii de mult timp. "
O intreb: "Are el vreo problema?"

"Nu, dar a zis ca-i este sila sa mai ma atinga. Aflase ca am fost cu doctorul x, cu profesorulY, cu....."
"Si nu are dreptate?" ii spun.
"Nu am nevoie de morala ta. Imi traiesc viata cum vreau .Cine esti tu sa ma judeci? Esti cumva Dumnezeu si eu nu stiu?"
Mi-am dat seama ca orice discutie cu ea era de prisos. Si acum ma intreb cate familii nu sunt intr-o astfel de situatie? Cate femei nu vor sa se mai alese atinse de barbatii lor,stiind ca vin de la amante?
Sunt destule si, totusi, se complac intr-o astfel de casnicie, suporta un astfel de om de dragul copiilor si din cauza vremurilor amare pe care le traim, din cauza nesigurantei zilei de maine.
O intreb pe Alina ce face, cum se simte, mai ales ca nu-mi place deloc paloarea ei. Imi spune:" Mi-am imbracat inima in rosul iubirii, sufletul in verdele sperantei, spiritul in alb, iar trupul mi l-am infasurat in voaluri albastre, linistitoare. Vreau sa ma vindec, chiar daca boala mea este.....
Macar sa visez. Crezi ca nu e bine sa visez? Crezi ca visul este un viciu , moralizatoareo?"
"Surioara mea draga, dintre toate viciile cred ca acesta este cel mai inofensiv, dar sa nu te pierzi cu totul in lumea viselor si sa uiti cu desavarsire de existenta realitatii. Acum bea-ti ceaiul, ia-ti medicamentele si nu mai pierde timpul pe net."
In sufletul meu eram multumita de felul cum se simtea. Era optimista, vesela, chiar daca in realitate totul ii mergea prost in ultimul timp. Cel putin acum nu se mai lasase pacalita de acel invid , care aparuse in viata ei cu cine stie ce planuri diabolice, razbunatoare, clocite din timp de el impreuna cu amanta sa. Ce s-or fi distrat ei doi pe seama Alinei.
Numai ca de data aceasta nu i-a cazut in plasa si nu a crezut o iota din ce indruga individul.
Alina s-a gandit la inceput sa-i faca jocul, dar dupa aceea s-a razgandit si a zis ca cel mai bine e sa-l trimita naibii. Iubirea aceasta era mai mult o iubire demonica, distructiva.
Pe undeva era fascinanta, dar ii produsese prea multa suferinta, prea multa durere, practic o desfiintase ca persoana. Parca era posedata de o iubire blestemata, de care nu reusea sa se vindece. Imi aduc aminte cat a suferit din cauza acestui om, daca o fi om si nu alta entitate.
Alina ajunsese cu sufletul gol, mintea ei parea pustie, iar lacrimile ii secasera. Cuvintele pareau si ele ca s-au inecat intr-un ocean al tacerii. Ar fi vrut sa planga, dar nu reusea. Ar fi vrut sa tipe, dar nu mai era in stare sa scoata nici macar un

sunet. Din cauza lui cunoscuse iadul durerii, al dezamagirii amare. Aceasta se intamplase cu cativa ani in urma. Iar acum el reaparuse din nou sa-i tulbure linistea, somnul, armonia si echilibrul. Doar ca, din acea suferinta, durere, invatase sa se fereasca de orice apropiere si sa nu mai aiba incredere in el. Acum stia adevarul. Stie cu cine are de-a face. Preotul la care se spovedea o avertizase:"Individul asta e un demon, care vrea sa para in fata ta un inger de lumina.Fereste-te de el." Dar ea l-a ascultat pe preot?
Nu, fiindca il iubea pe barbatul care-i vorbea cu o voce calda, prefacuta, verzi si uscate, care-i spunea cate-n luna si-n stele.
Acum, insa, e constienta cu cine are de-a face si nu vrea decat liniste si tacere. Vrea doar sa uite ca l-a iubit. Ar vrea sa se scufunde intr-un abis, sa nu auda, sa nu stie, sa nu vada nimic.
Nepasarea, indiferenta si fiori reci de gheata o cuprind. Vrea sa stearga tot din minte, suflet si inima .
Asa cred, dar s-ar putea sa ma insel. O cunosc eu in totalitate?
Suntem surori si ne intelegem nu numai din priviri, dar de multe ori stie ceea ce gandesc. Ma priveste si imi spune:
"Iubirea adevarata nu distruge, nu te coboara in infern, ci te inalta. E ca un cer senin, fara nici un nor.
Suferinta din iubire este una din cea mai dureroasa suferinta.
Acum inteleg, dupa ce am cunoscut infernul iubirii.
Cand iubesti, intreaga ta fiinta se deschide, devii profund si incasezi loviturile direct in profunzimea fiintei tale. Suferi ingrozitor doar cand ajungi sa fii posedat de celalalt, cum am fost eu. "
Iar eu ii zic: "Dar, daca-ti inalti privirea spre cer, Dumnezeu vine si umple acel gol din sufletul tau, dupa ce zeul inimii tale a disparut si s-a risipit in neant.Vocea aceea interioara sopteste: Nu-i nimic, lasa-l sa plece. Nu cred ca vroiai sa-ti pierzi timpul cu un om care nu te-a iubit si nu te iubeste. Eu sunt cu tine si te iubesc ."
Zambesc si o imbratisez. Ea imi spune razand : "As fi preferat o imbratisare de-a lui, dar ma multumesc si cu una de-a sorei mele ."
Cel mai mult ma uimea fidelitatatea si statornicia iubirii din sufletul ei.
Ca intotdeauna intuidu-mi gandurile zice:"Nu pot trai, nu pot respira fara iubire. Am renuntat de mult timp sa o mai caut in exterior, stiu ca nu o voi gasi niciodata. Ea este aici, in interiorul meu. Lasa-ma macar sa visez, surioara. Nu-mi lua si visele .
Te rog, lasa-ma sa-mi creez propriul meu univers plin de dragoste si de iubire. Sunt doar un om supus greseselilor, caderilor, tentatiilor, dar totodata sunt capabila sa

vad in inima mea maretia Iubirii. Eu sunt o farama de iubire din marea iubire, o scanteiuta din marea lumina."
Lacrimile- mi curg fara sa vreau si ii soptesc: "As vrea atat de mult sa fii fericita, scanteiuta mea draga ".
"O sa fiu, cand o sa plec . Nu mai e mult. Te rog, imi mai dai o pastila din aceea cu opiu ? Vreau sa visez ca el ma iubeste."

Chiar daca realitatea era cruda si mizerabila, ea se obisnuise sa fuga din fata ei si evada in lumea viselor pe care si le crea singura. O urmaresc cum se indreapta spre fereastra, zambeste fericita si pluteste in universul iubirii creat de ea. Vorbeste singura privind fulgii de nea cum se astern peste pamant.
"Azi sufletul meu se scalda in valurile fericirii imaginandu-mi ca te tin in brate si-ti privesc ochii. Ca o adoratoare a unui zeu pagan ma inchin tie si-ti aduc ofranda dragostea mea. Inima mea arde in flacari cand ma gandesc la tine si simt ca ma topesc de dorul tau, iubirea mea.
Te iubesc, dragul meu, dar e mai bine ca tu sa nu stii de iubirea mea. Nu-ti voi tulbura gandurile si visele niciodata. Eu sunt doar un vis, doar un gand solitar ce se plimba linistit prin gradina iubirii.
Iarta-mi, Doamne, asta iubire nebuna, dar stiu ca totul de la tine vine. Am fost prinsa in mrejele iubirii si nu mai pot sa ma eliberez. Sageata ei m-a ranit si rana nu mai pot sa o vindec cu nimic. Se pare ca nu este leac pentru iubirea mea. Fie-ti mila, Doamne! Iarta-mi durerea. Iarta-mi gandul. Iarta-mi fericirea inchipuita."
"As vrea sa-ti spun atat de multe, dar tu nu ma vei asculta, fiindca ai plecat pe drumul tau crezand ca vei intalni fericirea undeva, poate intr-o cafenea sau la un colt de strada.
As vrea sa-ti spun cuvinte adanci ca abisurile marii, dar nu indraznesc si ma opresc. Cand am incercat sa-ti vorbesc, sa-ti spun adevarul, nu m-ai crezut.
Acum ce rost mai are?
As vrea sa aleg cu grija cuvintele sa nu te ranesc, dar nu izbutesc.. Uneori sunt plina de mandrie si-mi place sa te chinui, ca intr-un final sa ma chinui tot eu.
As vrea sa fii langa mine si sa te privesc la infinit in tacere.
Mi-as incercui bratele in jurul tau si nu te-as mai lasa sa pleci o vesnicie. Te-as transforma intr-un margaritar si te-as purta la gat, ca sa te simt mereu aproape de sufletul meu.
As vrea sa ma pierd in privirea ta adanca si sa ma topesc ca un fulg de nea la atingerea ta.
Dar tu nu ma cunosti si poate nu ma vei cunoaste niciodata, fiindca timpul e scurt si se apropie de sfarsit.
As vrea sa-ti cunosc gandul ce te framanta, zeul meu drag, dar tu nu mai esti, fiindca ai plecat, in alt timp, in alta lume, iar eu am ramas visand in nestire.

Acum mi-a mai ramas doar sa plang cu mii de lacrimi cristaline dragostea pierduta.Ai zambit siret si nepasator cand ai spus adio, fara sa stii ca iubirea mea mereu inmugureste si infloreste pentru tine an de an. As vrea o clipa sa traiesc cu iluzia ca ma iubesti si tu. Dorinta mea de fericire e vesnica, dar ea nu se poate implini decat cu tine, iar tu te-ai dus in neant. Nu-mi mai ramane decat sa sper si sa visez, ca intr-o zi Dumnezeu va face o minune si te va aduce inapoi, sufletul meu drag."
Auzind-o ce spune, nu m-am putut abtine si i-am zis: "La ce sa se intoarca? Sa te minta? Vrei sa fii mintita?"
Se intoarce spre mine mirata spunandu-mi: "Nu am crezut ca mai esti aici.
Si sa stii ca nu vreau sa fiu mintita. Vreau adevarul indiferent cat este de crud. Acum, visam si eu."
Era tare trista si vad cum doua lacrimi se rostogolesc pe obrajii ei palizi si slabiti. O imbratisez si o sarut pe frunte soptindu-i :"Te iubesc, draga mea. O sa trecem noi si de infernul asta."
"Surioara, aveam atata nevoie ....."
"Ma ai pe mine si pe Dumnezeu."
Regretam ca o trezisem la realitate si o facusem sa planga, asa ca i-am spus:"Daca tu esti fericita in lumea viselor, in lumea pe care singura ti-o imaginezi, atunci continua sa visezi si iarta-ma ca ti-am intrerupt visul".
Pe masura ce zilele treceau realizam ca nu o cunosteam. Mi-am dat seama ca sufera de ceva asemanator cu bovarismul. Visa orizonturi exotice care s-o ridice deasupra platitudinii vietii, in mijlocul careia era silita sa traiasca alaturi de mine, intr-un orasel obscur de provincie.
Prin dragostea platonica pentru zeul ei gasise un mijloc de ridicare deasupra banalitatii si meschinariei cotidianului. Era simpla, spontana, generoasa, pasionala, romantica, care fugea de conversatii inutile si sterile, iar uneori era prea credula, naiva, dar capabila sa-si tina in frau emotiile si sa-si domine elanurile sentimentale.
Parea un copil care se juca cu visele, cu gandurile intr-un univers imaginar creat de ea.
Intr-o zi mi-a zis:"Stiu ca tu il urasti, fiindca m-a facut sa sufar, dar vezi, eu il iubesc asa cum e: amestec de inger si demon, lumina si intuneric,spirit si materie. Tu ai vrea sa uit de existenta lui, dar nu pot, pentru ca el este aici, in inima mea. Si orice as face nu pot scapa de iubirea asta si nici nu vreau, fiindca pe o parte imi face bine. In fiece seara pana sa adorm imi imaginez ca el este langa mine si ma tine in brate, iar dimineata cand ma trezesc parca-i simt imbratisarea si sarutul pe par."
Zeul ei era un om cu oarecari calitati intelectuale, cu imaginatie, dar si putin amoral, la discretia imprejurarilor. Era un om indecis, care pendula in dragoste intre platonism si senzualitate. Vietile amandorura fusesera pline de dezamagiri personale. Lui ii placeau distractiile, aventurile si cocotele intelectuale.
Relatia lor se cangrenase din cauza falsitatii si minciunii pe care ea o descoperise. Uneori, cand descoperea cate un adevar dureros devenea impulsiva. Si totusi, in sufletul ei visa mereu la acest om.

Intr-o zi mi-a spus ca detesta realul, o dezgusta si de aceea prefera o lume imaginara creata de mintea ei. Cand traia in realitate si nu evada in lumile ei interioare era de o luciditate rece, o buna observatoare si un critic de temut.

Imi spunea:" Traim int-o lume a descompunerii morale dominata de un egoism feroce. Dorinta de castig a oamenilor a capatat forme monstruase si ii transforma in bestii ordinare. Oriunde te-ai uita vezi imoralitate, ipocrizie, ignoranta, vanitosi ridicoli cu porniri sadice. Totul imi da un sentiment de satietate, de deceptie si ma face sa fiu sceptica, pesimista, indemnandu-ma spre izolare. Am ajuns la concluzia ca sentimentele sincere, adevarate, porniri cu adevarat nobile le gasesti doar la oamenii simpli. Singura care-mi poate umple inima si-mi face sufletul sa vibreze este doar iubirea, iar fericirea cred ca este alcatuita din perseverenta si mult curaj."

Mereu speram ca o sa uite de iubirea ei, dar ma inselam amarnic.

Intr-o zi eram in gradina si cu o voce duioasa mi-a zis:"Surioara, doresc sa escaladez un munte de intelepciune, sa sorb dintr-un izvor al cunoasterii si sa decopar o comoara de adevar.

As vrea sa ma plimb prin lumi viitoare, dar si prin cele de mult apuse. As vrea sa cunosc inceputul si sfarsitul, lumina si intunericul, adevarul, iubirea neconditionata, lumea revelatiilor divine, dar mai ales as vrea sa-l cunosc pe el, zeul meu, iubirea mea, sufletul meu drag.

Iubirea mea pentru el mereu reinnoieste, imi da incredere, speranta, pace, ma inspira si ma aduce mai aproape de Dumnezeu.

M-am nascut dintr-o mare iubire si la randu-mi in inima mea salasuieste o iubire imensa. Vreau sa ma scald in fluviul dragostei si al iubirii pure si neconditionate.

In fiece zi ma trezesc cu iubirea mea in gand si ii trimit o sarutare si o imbratisare pe o raza de soare.

Nu pot sa renunt la el, fiindca doar gandul la dragostea mea imi da o senzatie de fericire, de bine. Datorita lui m-am redescoperit pe mine, mi-am regasit propria frumusete si unicitate".

"M-ai randuit printre invinsi.
Simt ca nu-mi este dat nici sa inving
si nici sa ies din lupta.
Ma voi cufunda in abis pentru ca sa-i ating limitele.
Am sa joc jocul infrangerii mele.
Voi pune in joc tot ceea ce am
si, cand voi fi pierdut totul, voi juca si fiinta mea insasi.
Si poate ca atunci voi fi recucerit totul
datorita totalei mele despuieri."(Tagore)

Dupa ce a terminat de citit din Tagore spune:" Am cunoscut abisurile ametitoare, dar vreau sa cunosc si altceva...."

Daca eu eram o observatoare rece si o analista impasibila, in schimb ea avea un temperament pasional.
Cand visa la el avea o traire reala, obsedanta si chiar halucinanta. Uneori, parea dezorientata si naufragia intr-o stare de resemnare si de profunda deprimare.
Decat sa o vad intr-o melancolie paralizanta preferam sa o las sa viseze cat vroia. Nu suporta oamenii egoisti, servili, inerti, slabi, resemnati, ignoranti, care-si petrec toata ziua barfind la telefon, pe chat, facebook, risipindu-si energia in van.
Fugea de rutina, de viata vegetativa, cenusie, de platitudinea existentei lipsita de idealuri. Acorda o cordiala intelegere si simpatie celor plini de energie care luptau pentru un ideal. Compatimea pe cei sarmani. Avea o mare simpatie pentru oamenii simpli, o sete de viata traita in libertate si dragoste pentru natura. Chiar daca era o fire optimista, extravertita si energica, totusi avea momente de nesiguranta si neliniste deprimanta. Semana putin cu un personaj cehovian care monologheaza tot timpul.
Nu de putine ori am vazut pe fata ei o tristete diafana si intelegeam ca atunci era plecata cu gandurile in lumea ei de vise alcatuita din umbre si lumini crepusculare. Era prea sentimentala, inocenta, radioasa, afectuoasa si aplecata spre visare.
Iubea viata simpla, sincera, pura, in mediul rural, fugind de mediul civilizat care corupe si distruge omul.
Sentimentele ei pentru acel om trecusera prin toate fazele. Evoluasera de la dragostea pura, la dorinta, suferinta, gelozie, obsesie, disperare si ajunsesera la iubirea neconditionata.
Gandea profund, pasional, indraznet. Se lupta cu propiile idei si fantasme. Viata aproape ca devenise o tema filozofica pentru spiritul ei.
De multe ori se gandea la ce a spus Nietzsche, ca supraomul prin caracterul sau de exceptie se situeaza deasupra moralei curente. Si imi spunea ca ea nu a vazut pana acum nici macar un singur supraom.
Ii facea placere sa coboare in abisurile interioare, propriului inconstient, unde se lupta cu haosul, tenebrele, descoperind straniul, misterul si regiuni ale propriului spirit neexplorate inca.
Viata alaturi de ea era uneori amuzanta, alteori enervanta. Parca traiam pe un ring de dans ondulatoriu care ne ducea cand in paradisul creat de mintea ei, cand in infernul realitatii cotidiene.
Uneori imi venea sa-i dau doua palme, sa o zgudui tare sa se trezeasca la realitate. Daca as fi cunoscut pe cineva care se ocupa cu spalarea creierului, as fi apelat sa-i spele creierul ca sa nu mai ma innebuneasca cu zeul ei. Intr-o zi mi-a spus:"Surioara, el e zeul meu. Uneori e un zeu bun, alteori un zeu rau, dar e al meu si nu-ti mai permit sa zici nimic rau de el."
Faceam eforturi mari sa ma abtin. Pentru mine era prea mult ceea ce imi spunea si am inceput sa ma intreb daca nu cumva a luat-o razna din cauza acelui individ.
Acel om pe care eu nu-l aveam la inima, fiindca o facuse tare mult sa sufere, se invartea intr-o lume de mare vulgaritate, amoralitate si minciuna, asa zisa lume buna. Erau oameni dominati de nervi si sange, tarati in viata de fatalitatea carnii.
La ei iubirea reprezinta satisfacerea unor placeri trupesti si nimic mai mult, este doar forma de manifestare a instinctului sexual.

Sunt oameni hartuiti de patimi, de impulsuri instinctuale. Sufletele lor sunt pustii, goale si absente. Nu au remuscari privind viata lor desfranata, adultera.
Au un sistem nervos foarte incordat si ataca mai tot timpul, crezand despre ei ca sunt talentati, geniali, alesi.
Au ajuns in frunte precum paduchii si gunoaiele, parvenind, exploatand si manipuland.
Sunt oameni lipsiti de idealuri superioare, de orice manifestari de umanitate, isterici , insensibili, meschini, ipocriti.
Din pricina ei am urmarit o buna perioada acel grup de animale intelectuale, din care facea parte si zeul ei. Astfel m-am convins de hramul pe care-l poarta fiecare, inclusiv acel individ, dar ea o tinea una si buna pe a ei.
Auzind-o ce-mi spune am plecat in gradina , nu de altceva, dar tare imi sta pe limba sa zic ceva rau de zeul ei.
Vine dupa mine, ma priveste visatoare spunandu-mi:
_As vrea sa ma manifest in toata splendoarea, sa-mi arat toata stralucirea si iubirea.
Eu ii raspund sec si rece:
_De ce nu o faci? Cine te tine?
_Corpul asta ma tine prizoniera. As vrea sa zbor spre el, sa-l mangai, sa-l imbratisez, sa-l cunosc.
_Pai, nu-l cunosti? Nu ai vazut destul? Ce naiba mai vrei sa stii despre acest om?
_Daca m-am inselat?
_Indoiala asta a ta ma omoara. Oricum nu o sa afli niciodata.
_De ce zici asta? Fiindca sunt pe duca si nu mai am timp?
O sa te faci bine. Ai sa vezi ca totul va fi bine, dar trebuie sa crezi ca o sa te vindeci.
_Da, poate o sa ma vindec cum zici tu si doctorul, dar nu stiu daca vreau. Nu crezi ca o fi mai bine dincolo?
Lumina, lumina, explozii de lumina, flori, ingeri, frumusete, armonie, pace, arome imbietoare.....
Trebuie sa fiu nebuna sa nu vreau acolo.
_Da, dar te induri sa-l parasesti pe zeul tau? Si dincolo poate fi si intuneric, vaiete, suferinta, tipete, mirosuri pestilentiale, groaza, ura, frica, durere...
_Raiul si iadul le voi explora dincolo.
_Nu cred ca trebuie neaparat sa pleci dincolo ca sa le explorezi, ele sunt si aici. Nu crezi?
_Da. Ai dreptate. Uneori realitaea e un adevarat rai, alteori un iad. Pentru mine in ultimul timp e un adevarat infern si de aceea imi creez singura paradisul, in care zeul meu are rolul principal.
_Un paradis iluzoriu.
_Dar lumea asta in care traim nu este tot o iluzie? Esti tu sigura ca ceea ce vezi este real si nu cumva este altceva ascuns in spatele valului?
De ce avem simturile limitate? Poate pentru a ramane orbi si ignoranti. Cine vrea asta?
_Surioara, incepi sa ai o gandire luciferica.

_Eu cred ca in orice om sta ascuns un demon sau o legiune intreaga,dar oamenii nu vor sa vada, iar in realitate sangele daimonic primordial isi face de cap prin venele lor.
_Ce tampenii ai mai citit, de vorbesti asa?
_Uita ce am zis. Ma duc sa dorm si sa visez ca el ma tine in brate si eu ii mangai fruntea ingandurata.

Dupa trei zile de la intamplarea din gradina, ma trezesc cu un telefon de la o verisoara care-mi spune:"Uite-te la stiri."
Am deschis televizorul si am ramas amandoua inmarmurite. Zeul ei fusese ucis cu 20 lovituri de cutit de patronul unui bar din orasul in care locuia, fiindca l-a prins in pat cu nevasta lui.
Am privit-o pe Alina, care era stana de piatra si m-am dus de am imbratisat-o.
S-a zmucit din bratele mele spunandu-mi: " Lasa-ma, vreau sa dorm."
S-a dus in camera ei si am banuit ca dimineata o s-o vad cu ochii rosii si umflati de atata plans.
Dar m-am inselat, arata mai bine ca niciodata. Am intrebat-o daca doreste sa mergem la inmormantare si a dat din cap ca nu.
Dupa trei saptamani eram cu ea in masina pe un drum de tara si ne duceam la mormantul lui. Avea in mana un trandafir rosu pe care il privea in tacere.
Cand am ajuns s-a uitat lung la poza de pe crucea de marmura alba, dupa care a pus trandafirul pe mormant spunand: "Adio, Infernul meu."
Din acea zi sora mea a revenit cu picioarele pe pamant. Infernul iubirii care o chinuise se sfarsise si azi imi spune ca acea iubire a fost o incercare la care Dumnezeu a supus-o.